

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

**SHEN
SHIXI**

**REGELE
LUP**

TRADUCERE
VIFOR ROTAR

Libris
EDITORIAL
BRAȘOV • 2019

CUPRINS

REGELE LUP

1. ÎN CHINURILE FACERII
PE MARGINEA PRĂPASTIEI..... 5
2. CREȘTEREA PUȘTIULUI NEGRU 61
3. PRINS ÎN CURSA UNUI VÂNĂTOR
CE PUNE CAPCANE..... 89
4. CARACTERUL MORAL
AL UNUI REGE..... 147
5. SPERANȚA ȘI NOUA GENERAȚIE 205
6. SÂNGE PE CERUL ALBASTRU 243

SĂMÂNȚĂ DE LUP

1. UN CÂINE POLITIST
CU APUCĂTURI DE LUP..... 285
2. ÎN LUMEA CIRCULUI..... 291
3. ÎN PIELEA MARELUI LUP CENUȘIU..... 297
4. FLORI ȘI APLAUZE,
DAR NU PENTRU EL 305
5. PRADĂ CONSPIRAȚIEI MOPȘILOR..... 317
6. LUP RĂU? CÂINE BUN? 327
7. AMBUSCADA LEOPARZILOR..... 341
8. UN LUP MAI FIDEL DECÂT UN CÂINE... 351

ÎN CHINURILE FACERII PE MARGINEA PRĂPASTIEI

I.

Lupii din lumea întreagă au cu toții o trăsătură de comportament neobișnuită: în frigul necruțător al iernii se adună în haite, dar în restul timpului trăiesc singuratici. Acum este primăvară, un anotimp al florilor roz de piersic și al sălciilor verzi, așa că haitele de lupi de pe Muntele Riquka își urmează instinctul natural: se destramă, iar membrii lor se răspândesc pe toată vasta întindere a pășunii Gamar, care acoperă mai mult de un iugăr la poalele muntelui de zăpadă.

În spatele unui bolovan alb, în capătul de miazănoapte al pajiștii, stă întinsă o lupoaică, a cărei siluetă singuratică aruncă o umbră neobișnuit de lungă în lumina apusului.

Zace lungită aici de ore întregi, ghemuită în liniștea după-amiezii, așteptând cu nerăbdare să dibuie o pradă, un cerb lătrător galben, o capră de munte sau orice alt animal venit să se adape din apa sărată. Apoi ar putea lansa un atac prin surprindere, care i-ar asigura o masă delicioasă pentru seară. Pândește dintr-o poziție avantajoasă, cu vântul în față, într-un loc prielnic și este foarte puțin probabil ca o creatură care ar trece pe-acolo să scape din ghearele ei necruțătoare.

Lupoaica este Zilan sau Violeta Negură-de-munte, numită așa din pricina blănii ei – un negru strălucitor, atât de negru încât chiar emană o nuanță de violet, un purpuriu adânc arareori văzut – în timp ce blana de pe burtă este albă precum zăpada. Are un trup suplu și grațios, când aleargă seamănă cu o negură de munte purpurie care plutește zdrențuită prin aer. Potrivit codului de frumusețe al lupilor, Violeta este superbă. Acum, însă, zveltul ei corp este umflat, iar burta ei rotundă freamătă de viață. Este gestantă și, în curând, va intra în chinurile facerii.

Este seară, iar pădurea este învăluită într-o mantie subțire de ceață. În depărtare, muntele de zăpadă pare să urce sus la nori. Chiar în față, pe un petic de iarbă din buza heleșteului, florile sălbatice înfloresc într-o răzmeriță de purpuriu închis și roșu aprins. Un pârau cu apă limpede curge susurând cu clinchete de-a lungul iazului. Dintr-odată, lupoaica zărește mișcare în tufișuri, urmată de un foșnet, pe care-l aude deși nu adie nicio boare de vânt. Rămâne încremenită într-un freamăt secret, gândindu-se că a sosit momentul care-i va răsplăti îndelungata așteptare. Are nervii întinși ca

strunele; privind mai atent, însă, nu deslușește nici un câprior lătrător și nici vreo capră de munte în boscheți. Este doar un șarpe cu clopoței, care se târăște prin iarbă, ținând în gură un cuc de culoarea smaraldului.

Lupii detestă șerpii veninoși, dacă nu cumva chiar le e teamă de ei. Violeta este foarte dezamăgită.

Or fi lupii carnivore sălbatice, dar au și instincte materne puternice. Violeta așteaptă primul ei micuț și, aïdoma tuturor celelalte mamifere din lume – chiar și omul – ori de câte ori prețioasele făpturi minuscule încep să fie neastâmpărate, se răsucesc și o lovesc în pânțece, are sentimentul de fericire al unei mame, dublat de un fior de teamă. Este profund îngrijorată de destinul micuților dragi care stau să vină pe lume; va avea oare îndeajuns de mult lapte pentru a-și hrăni puii, până când vor deveni mari și puternici? Dragii ei micuți vor reuși oare să scape de atacurile fulgerătoare ale prădalnicilor dușmani naturali – vânători, tigri și leoparzi, mistreți și vulturi aurii? Lupii sunt tribul de elită de pe pajiștea Gamar, stăpâni ai pădurilor, iar viața lor este plină de nesfârșite măceluri sângeroase. Chiar și așa, un pui ai cărui dinți și gheare nu au crescut încă pe deplin, este, până una-alta, o pradă foarte ușoară pentru ceilalți prădători.

Violeta nu are cum să știe dacă dragii micuți vor veni în siguranță pe lume. Lupii sunt lupi, la urma urmei, nu se bucură de aceleași privilegii de care au parte oamenii. Numai Soarta va decide care va fi cursul vieții lor. Dacă, în primii lor ani, micuții vor izbuti să scape de atacurile viclene ale dușmanilor naturali, asta depinde pe de-o

parte de soartă și, pe de alta, de grija pe care va fi ea în stare să le-o arate. Dar acestea sunt lucruri îndepărtate, nu este nevoie să ne batem acum capul cu ele. Grija ei imediată este să aibă îndeajuns de mult lapte ca să-i alăpteze pe dragii micuți; pentru asta, trebuie să facă tot posibilul ca să se hrănească bine.

Că veni vorba despre mâncare, o ia din nou la pas, cu mațele chiorăindu-i de foame. Cocoșul de munte pe care l-a devorat de dimineață a fost mistuit de mult. De când a rămas gestantă, este uluitor cât de tare i-a crescut pofta de mâncare. Se simte mereu doar pe jumătate sătulă și are o senzație permanentă de foame. În ultima vreme a fost urmărită de un ghinion teribil; nu i-a căzut în colți nici o oaie, nici o căprioară, nici o iadă roșie și nici o altă creatură gustoasă de soiul acesta. Uneori, i se întâmplă să prindă câte un porc spinos sau un iepure de iarbă după o zi lungă de trudă, doar cât să-și umple pe jumătate stomacul. Sunt vremuri grele; trec zile întregi până când se arată vreo pradă care să-i răsplătească efortul de a sta ghemuită lângă iazul îmbâcsit până la lăsarea întunericii. Cumplit de hămesită, este nevoită uneori să scormonească în găuri de rozătoare, în căutare de șoareci cu care să-și mai amăgească foamea.

Lupii nu sunt feline și le vine foarte greu să aprecieze gustul special al cărnii de șoarece.

Vânătoarea prin pândă și ambuscadă în căutarea mâncării ține doar de noroc, iar Violeta înțelege asta. Lupii disprețuiesc, de regulă, acest tip de vânătoare „așteaptă-și-ucide”; pentru ei este un fel nechibzuit de a vâna. În ochii lor, un vânător adevărat trebuie să vâneze

În vasta întindere a pășunii Gamar unde turmele de oi albastre, cerbi roșii și gazele hoinăresc în libertate. Dar, din nou, să pui la pământ aceste viețuitoare într-o urmărire deschisă, fără posibilitatea de a te ascunde în pajiștea unduitoare, este mai ușor de zis decât de făcut. Toate creaturile din sălbăticie sunt înzestrate cu instincte de auto-conservare. De pildă, oile albastre: timide prin natura lor, nu sunt făcute să riposteze. Cu toate acestea, sunt animale prudente, mereu în gardă împotriva prădătorilor și fug aproape la fel de repede ca lupii. Nici măcar unui lup sănătos și bine făcut nu-i este ușor să pună la pământ o oaie albastră matură. Ce să mai vorbim de Violeta, pentru care chinurile facerii bat la ușă. A făcut, ce-i drept, câteva încercări în iarba pășunii, dar toate eforturile ei au fost în zadar; nu s-a ales nici măcar cu un fir de lână de oaie între dinții după atâtea cazne! Nu poate face nimic; puii din pânțece sunt o povară grea care îi stânjenesc viteza și putința de a se năpusti asupra adversarului, de a-și înfige colții în trupul lui și de a se lupta cu el.

Odată, era pe urmele unei turme de gazele; n-a prins niciuna, în schimb a dat peste un leopard flămând, un carnivora la fel de feroce ca ea. Văzând-o trăgând după ea un pânțece umflat de sarcină, leopardul s-a aruncat asupra ei. Să nu fi fost agerimea cu care s-a strecurat cât ai zice peste într-o crăpătură îngustă a stâncii, ar fi ajuns, cu tot cu dragii micuți, în burta leopardului. Măcar dacă Violeta ar avea un tovarăș. Un partener ar schimba cu siguranță lucrurile; nu numai că ar înceta să se teamă de leopardzi, ci ar putea să bântuie după bunul plac prin pajiștea Gamar, urmărind oi albastre și cerbi roșii.

Ajunsă cu gândurile aici, Violeta începu din nou să-i ducă dorul Murului Negru, ce partener strașnic a fost! Murul Negru avea o blană de un negru strălucitor ca pana corbului. Negrul simbolizează puterea și cucerirea; înalt și robust, Murul Negru a fost o combinație reușită de creier și mușchi. Violeta a fost îndrăgostită nebunește, da, îndrăgostită lulea de mirosul trupului său, specific lupilor masculi.

De fapt, puii din pânțele ei, care sunt pe cale să vină pe lume, sunt sămânța Murului Negru.

Începu să-și amintească de zilele bune de odinioară când trăia alături de Murul Negru, când viața era dulce ca mierea și timpul nu era niciodată îndeajuns. Chiar și mersul de-a bușilea pentru prinderea unui iepure alături de Murul Negru în vremuri de foamete era aproape un lucru minunat și plăcut. Nu, nu prea se băteau pe carnea de iepure pe vremea aceea. Le plăcea să vâneze căprioare însărcinate. Iedul din pânțele, bucata aceea de carne fără formă, era o delicatessă de o savoare deosebită. Odată ce puneau ochii pe o pradă, rareori dădeau greș. Acționau ca și când ar fi împărțit aceeași minte și nu era nevoie să încropească dinainte un plan de atac, nu era nevoie să scoată urlete ca să comunice într-o situație de urgență. Era de ajuns o mișcare a urechii sau un dat din coadă pentru a transmite un semnal mic, pe care amândoi îl înțelegeau fără să scoată un sunet: un atac pe două fronturi sau un atac prin încercuire, ori unul dintre ei pregătea o ambuscadă în tufișuri în timp ce celălalt gonea prada către capcană.

Violeta scoase un suspin de durere. Măcar dacă Murul Negru ar mai fi încă în viață. Murul Negru era întotdeauna atât de grijuliu și tandru cu ea, cu siguranță că i-ar fi stat alături cu devotament în clipe atât de grele, când ea trebuie să aducă pui pe lume, ar linge-o pe spate cu limba lui aspră când ea ar fi prost dispusă, ar găsi de mâncare pe pajiște când ei i-ar fi foame.

Murul Negru ar putea nu numai să-i risipească groaznicul sentiment de singurătate, ci i-ar putea lua din spinare povara grijilor. După ce ea ar da naștere puilor, ar fi capabil să preia îndatoririle unui tată, protejându-i și îngrijindu-i pe cei mici împreună cu ea, viața ar fi, cu siguranță, liniștită și lipsită de griji. Dar, acum, toate aceste vise sunt doar iluzii. Murul Negru este mort. Trupul lui a fost probabil devorat de vulturii pleșuvi sau ronțăit până la os de furnicile roșii. Își amintește încă locul unde frumosul lup și-a întâlnit Creatorul. Este o vale de munte pe nume Strunga Fantomei. Peste tot sunt roci cu înfățișare hidoasă, cu câteva tufișuri de iarba cămillei împrăștiate ici și colo. Seamănă cu un cimitir bântuit de stafii!

Fără tovarășia și protecția Murului Negru, Violeta nu îndrăznește să se aventureze pe pajiște în căutarea hranei. Chinurile facerii o vor apuca dintr-o clipă într-alta și ea este fragilă. Se teme că oboseala ar putea-o face să piardă sarcina sau să-i aducă alte necazuri.

Cerul se întunecă, tufișurile din apropiere și pajiștea îndepărtată au devenit siluete încețoșate, devorate în cele din urmă de noaptea neagră ca smoala. Numai vârful de zăpadă din spatele ei pâlpâie cu o strălucire

albă în albastrul profund al aerului nopții. Sufletul Violetei, cu câteva clipe în urmă plin de speranță, este acum pustiu. Experiența îi spune că, după lăsarea întunericului, erbivore timide vor ieși la păscut departe de iazul îmbâcsit. Din păcate, se pare că va fi încă o noapte de foamete, iar burta i se va lipi și mai tare de spinare.

Lasă să-i scape un oftat adânc și, trăgându-și după ea corpul obosit, părăsește cu năduf iazul mocirlos pentru a se întoarce la bârlogul ei din peștera de piatră.

Peștera de piatră se află la poalele Muntelui Riquka. Având o intrare mică, dar o scobitură adâncă și mare, ascunsă vederii de o încrengătură deasă de viță de vie, peștera este bine camuflată și pare să fie bârlogul ideal al lupului. Violeta zace în peșteră de o lungă bucată de vreme, dar somnul nu i se lipește de gene. O foame de lup o devorează pe dinăuntru.

Dacă ar fi fost doar nevoia de a fi sprijinită, Violeta ar fi putut face cumva față. Dar o mamă lupoaică ce-și poartă acum progeniturile în pânțece, nu poate, nu trebuie să permită ca dragii micuți să sufere aceeași soartă potrivnică și să flămânzească odată cu ea. Puii din pânțelece ei încep să se agite, ca și cum ar protesta împotriva senzației insuportabile de foame. Simte un fior de durere în inimă, aproape insuportabil. Își trece ghearele labelor din față peste sânii, care nu sunt nici viguroși, nici împliniți și nici bine rotunjiți; de fapt, din pricina malnutriției, sunt mai degrabă fleșcăiți. La mamifere, în sâni sălășluiește izvorul vieții. Desigur, ea speră că această fântână a vieții va secreta – nu, va face să

țâșnească – neîncetat, lapte de mamă dulce și parfumat, să-i hrănească pe Drăguții ei, așa încât să crească sănătoși și puternici. Adânc în inima ei se ascunde și o ambiție sălbatică – speranța că într-o bună zi, unul dintre puii ei se va ridica și va urca pe tronul prestigios al Regelui Lup. Este un vis atât de puternic, care mocnește și arde atât de tare încât nici hârtoapele drumului vieții, nici suișurile sau coborâșurile nu i-ar putea stinge focul furios al dorinței. La urma urmei, această ambiție a fost dorința neîmplinită a Marelui Lup Murul Negru, înainte de a-și da sfârșitul.

Da, Murul Negru i-a spus fără ocolișuri că dorea să devină Regele Lup. Este de la sine înțeles că toți lupii masculi adulți care își merită numele râvnesc la tronul Regelui. Dar ceea ce îl deosebea pe Murul Negru de restul haitei era că el jinduia la tron cu mai multă râvnă și niciun aspirant nu era mai plin de zel decât el. Pentru a-și împlini ambiția feroce, Murul Negru s-a trezit în fiecare noapte timp de doi ani încheiați, pentru a jupui cu colții coaja copacilor ca un demon nebun și pentru a-și ascuți ghearele de lup pe granit dur, ca să le transforme în arme ucigătoare. Violeta era topită de admirație pentru Murul Negru, pentru curajul și hotărârea lui. Convinsă pesemne de afecțiunea ei adâncă pentru el, Violeta credea că Murul Negru avea purtări regești demne de regele lupilor și care erau înnăscute, așa încât merita, în mod firesc, nici mai mult, nici mai puțin, decât tronul.

Actualul Rege Roger este, la rândul lui, teribil de feroce și are o forță fără pereche. Roger și Murul Negru erau deopotrivă de bine legați, dar Murul Negru era,

în plus, binecuvântat cu o inteligență excepțională și îl întrecea cu mult pe Roger la agerime. Pe când adevărata putere ar trebui să fie o combinație formidabilă de creier și mușchi, Roger este doar mușchi și, mai presus de orice, un idiot care i-ar porunci cu nesăbuintă haitei de lupi să urle în cor în timp ce hălăduiește în căutarea hranei prin nesfârșita pustie de zăpadă. Furibundul vânt din nord ar purta urletul foarte, foarte departe. Ar fi ca și cum ai declanșa alarma ca să audă prada. Până și toantele de oi albastre ar fi dispărut rapid în aerul tare. O dată, tâmpitul de Roger a condus chiar o incursiune într-un câmp de vânătoare în plină zi. A fost ca și cum niște molii s-ar fi năpustit singure în flăcări. A fost o manifestare gratuită a autorității, care a costat viețile câtorva lupi masculi adulți. Dacă Murul Negru ar fi fost Regele Lup, nu ar fi făcut niciodată ceva atât de prostesc.

În mintea Violetei, posibilitatea ca Murul Negru să-l înlocuiască pe Roger pe tron ar fi însemnat răsplata unor merite deosebite, care s-ar fi supus atât justiției cerești cât și voinței poporului lupilor. Desigur, ea era un aliat de încredere al Murului Negru; de fapt, încă din prima zi fusese părtașă la complotul de a pune laba pe tron. Potrivit urzelii lor clandestine, Violeta trebuia să aștepte o noapte furtunoasă pentru a-și pune planul în aplicare. S-ar fi prefăcut că se cutremură de groază când tunetele ar lovi și fulgerele ar lumina cerul. S-ar fi apropiat la o palmă de Roger. Împins de vanitatea specifică oricărui lup mascul, Roger s-ar fi înmuiat, ar fi luat-o în brațe și i-ar fi oferit consolarea cuvenită unei doamne în primejdie. Când concentrarea i-ar fi slăbit, zăbovind în clipe de afecțiune delicată, Murul Negru

s-ar fi furișat în spatele lui Roger. La adăpostul sunetelor scoase de vântul șuierător, de ploaia asurzitoare și de bubuitul tunetelor, și-ar fi înfipt într-o clipă colții în piciorul drept din spate al lui Roger și l-ar fi rupt. Chiar dacă tovarășii loiali ai lui Roger ar fi auzit gălăgia și ar fi dat să-i sară în ajutor, ar fi fost prea târziu. Un lup schilod n-ar mai putea spera să se țină cu ghearele pe tronul Regelui Lup. Era un plan minunat, urzit în cele mai mici amănunte – fără nicio hibă, și ar fi fost aproape imposibil să dea greș.

Taman când Murul Negru și Violeta erau pregătiți să-și pună în aplicare complotul de a pune gheara pe tron, pe nepusă masă, într-o viroagă cunoscută sub numele de Strunga Fantomei, Murul Negru și-a văzut coroana smulsă de colții sângeroși ai unui mistreț. Sărmanul Mur Negru, ce sfârșit nenorocit pentru un lup atât de falnic!

Violeta poate să-și amintească scena în cele mai mic detalii. După ce înfricoșătorul mistreț a fost sfâșiat în bucăți de haita de lupi, a dat fuga să-l vadă pe Murul Negru. Cu toate cele patru labe întoarse către cer, Murul Negru zăcea pe spate pe o stâncă pătată de negrul murdar al sângelui său închegat. Trupul i se răcise și devenise țeapăn, dar ochii îi erau larg deschiși, pironiți pe cerul palid, privind la soarele iernii rece ca gheața, cu o strălucire adâncă și impenetrabilă, care nu putea să aparțină decât unui lup sălbatic. Printre haitele de lupi, nimeni nu știa de ce Murul Negru a murit cu ochii larg deschiși.

Numai Violeta putea să înțeleagă asta. Murul Negru a trecut la cele veșnice neîmpăcat că dorința arzătoare nu